

CATALUNYA SOCIAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: BAIX ST. PERE, 1, 3 I 5, BARCELONA APARTAT 273
TELEF. 1114

La força i el dret

Un dret, d'home a home, no és perfecte si no en quant és dotat d'aquella virtut d'eficàcia, fermança de la seva actuació en l'ordre dels fets, que els juristes nomenen *coactivitat*. Val tant com dir la facultat moral d'acudir a la força com a medi per fer valdre i respectar dels demés i imposar-los el dret propi.

El dret demana, doncs, com a complement la potestat de la força. La força és, eventualment, auxiliar, necessària del dret. Un dret sense força és, en l'home, la impotència de la pròpia destinació. La *fòbia* de la defensa és signe de l'atrofia de la personalitat. Es astenia de l'esperit.

Però, d'auxiliar del dret, mai deu la força esdevenir-ne creadora. El dret engendrat per la força sola, sostingut per la força sola, és no més prioritat bestial, p,repotència salvatge. Fins quan un fet de força acaba per donar naixença a un estat de dret, és en virtut d'altres factors morals que s'hi ajunten. El veritable pare del dret, en l'home, és el seu deure d'aconseguir un fi que qui podia fer-ho li ha fixat. El dret, entre homes, és sempre d'un medi, i en tant existeix en quant existeix el deure d'un fi. Però l'home mai té drets més enllà dels seus deures; però el deure de l'home és el que dona mida i norma al seu dret. En tant el pare té drets de paternitat en quant té deures d'educació dels fills. En tant un governant té drets de subordinació i obediència, en quant té de deures de tutela i foment del bé de les mutituts regides.

La força auxiliar del dret, va, doncs, dins l'ordre social cristià, fonamentalment sostinguda per el deure i regulada per el fi de qui la exerceix. Tot altre exercici de la força és desordre.

Exercici de força inspirat en l'arbitrari, emancipat d'una justa i ponderada motivació moral, és caiguda de les altes valors espirituas de cristianisme, retorn a la crudelitat gèntilica, retrocés a la barbarie.

La justícia i la vindicta son dos coses lligades, perquè la justícia té una funció de vindicta. Però la vindicta interessa la passió, i però fàcilment es torna desordenada. L'esperit de vindicta desordenada entorboleix, llavors, la visió serena de la justícia. Entre les passions que enceguen l'home la passió de vindicta té lloc preeminent.

Lavors l'home no regula l'exercici de la força per l'extensió de dret, del deure i del fi. Llavors, la força que devia ésser només fidelíssim servidor de la justícia pot devenir executor crudel de folles vindictes.

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Toquen dos quarts d'onze, uns cohets passen bronzint per l'aire, i's posa en marxa la manifestació. Els diputats, al davant; les societats amb aquells estandarts tan tristos i tan anti-artístics, al darrera. Arriba el seguici al carrer del Piamonte, i en Besteiro surt al balcó de la «Casa del Pueblo», vol enraonar, pero ho impedeixen els crits de visques als Soviets, a la III Internacional, etc., donats pels joves comunistes. El catedràtic de Lògica s'ha de retirar, i és substituït per un comunista al que s'aplaudeix frenèticament,

I heus aquí que'l primer de Maig, l'anomenada festa del treball, no ha tingut aquest any altre efecte que'l de posar en evidència una vegada més les diferències que'ls acords del darrer Congrés han produït en la massa del partit..., que avui es partit en dos meitats.

A Barcelona, en canvi, la festa del treball ha passat absolutament desconeguda. La nostra ciutat, baix un cel blau lluent i en un ambient tebi de primavera, dedicà el dia al passeig per la muntanya, als Jocs Florals, a las curses de cavalls, procurant oblidar per un moment els seus dolors. Pero ¡ben inútil! la sang tacà també els seus carrers, com els havia tacat tots el dies de la setmana darrera d'Abril.

Els nostres delors no arriben al Congrés, on s'està fent politiqueta al voltant de la reforma del Còdic Penal. Els lliberals, fan com qui s'enfada; els conservadors, cedeixen una mica; i entre tots preparen una transacció i un cent-peus. De totes maneres, creiem que la qüestió terrorista de Barcelona no serà agreujada ni millorada amb aquesta nova llei. Aquest és millor un assumpte de policia que de noves formes legals.

El Govern tampoc dona massa senyals de vida. Deixant de banda en Cierva, home estudiós i enterat de moltes coses, els demés van fent la seva via que consisteix en no fer res.

En Romanones ha donat una conferencia a «El Sitio», de Bilbao. Dels extractes s'en treu en clar un conjunt de tòpics que potser també haurien caigut bé en temps d'en Riego. I per mes que'l Comte procura donar aires de modernitat al seu discurs, no ho acaba d'aconseguir. ¡La tradició pesa molt de vegades! I a pesar d'això, segons el lema d'Annunzià «rinovarsi o morire», senyor Comte; i mes ara que mai.

Segueixen en peu el problema de la tributació de las societats de comerç, les qüestions variades de subsistències, la seguretat de Barcelona, el problema dels transports, etc. ¡Total, res!.

ESPANYA ENFORA

La qüestió de les indemnitzacions de guerra i de les reparacions per part d'Alemanya als aliats fa trentollar novament el mon. Els Estats Units sembla que no han admès el paper de mediadors i, en canvi, tot fa creure que la República del Nord s'està preparant per a firmar una pau amb aquell Estat. ¡Cosos de la diplomàcia d'aquella terra, una mica incomprensibles per a la nostra manera d'esser!

França i Anglaterra segueixen en íntim contacte, si bé es veu molt clar que en la qüestió de l'ocupació de territoris alemanys com a sanció pel manaments comesos al Tractat de Versalles, Anglaterra va arrosegada per la seva aliada. Tant, que quiscun sector d'opinió anglesa i un de tant important com el dels banquers, protesta de que es pensi ocupar pels aliats la regió minera del Ruhr. Veurem el que en definitiva en sortirà, si bé l'ocupació sembla imminent, ja que França ha movilitzat amb aquest objecte la quinta del 1919. ¿Es concedirà un nou aplaçament a Alemanya? ¿ho es concedirà? Heu's aquí l'interrogació pendent de resposta en el moment en que escrivim aquestes ratlles.

Els nacionalistes italians es llancen ara pel camí de les reformes econòmiques i socials, quina tasca van simultanejant amb la de la lluita violent. Les eleccions absorbeixen ara les activitats dels polítics. Hi ha l'opinió de que el Partit Popular conservarà les seves posicions parlamentàries, amb poques variacions.

A Bèlgica ha estat molt falaguer pels catòlics el resultat de les eleccions pels Municipis, en les quals han votat per primera vegada les dones. L'experiència del sufragi femení ha sigut desastrosa pels lliberals. Les dones belgues han demostrat on realment rauen els nuclis polítics d'opinió. ¡I nosaltres, els homes, que'ens creiem els únics capacitats per a la política!

Al país britànic no'es resolt el conflicte miner. Hi ha alguns nuclis regionals d'obrers que han abandonat la vaga i retornat al treball; però son els menys. Els demés persisteixen no treballant i fent perdre milions al seu país.

Tampoc les qüestions d'Irlanda i d'Egípte presenten mes bona cara. El Govern anglès ha adoptat una posició tossuda que diu molt poc amb aquell sentit tan elegantment pràctic amb que els anglesos acostumen a solucionar els conflictes mes greus.

A darrera hora es parla de l'abdicació del rei Constantí, abdicació que fóra de grans conseqüències pel país que i pertot l'Orient.

MISELF.

Els soviets en lluita amb Missenyora Propietat

Madona Natura invencible

L'article tercer de la «Constitució Russa», aprovada pel Congrés III panrus dels soviets, el mes de Gener de 1918 diu que la República sovieta es proposa essencialment com a finalitat suprimir tota explotació de l'home per l'home, abolir definitivament la divisió de la societat en classes, aixafar sense pietat a tots els explotadors i altres boniques variacions del mateix tema, que han de portar una felicitat dolça i deliciosa per a tot hom.

La primera mida que pren per tal d'aconseguir aquesta transformació idíl·lica de la vida humana es abolir la propietat. Declara abolida la propietat privada de la terra, dels boscos, del subsol, de les aigües, del bestiar i de tot el material agrícola; estableix i mana la transferència de les fàbriques, mines, vies fèrrees i demés medis de producció i de transport, i també, la dels Bancs, a la República; declara anul·lats els emprèstits fets pel govern del Zar, pels terratinents i els burgesos.

El ben fet! La propietat, ¿no és l'esca de tot el malestar social? Doncs, fora la propietat.

El mal és, però, que aquells innocents que deien que la propietat és una institució natural, que la societat no pot passar-s'en sense, que qui ataca la propietat ofèn la naturalesa i la naturalesa es defensa sempre contra els seus torturadors i butxins, isembla que ho haguessin vist! ara venen els fets a donar-los la raó.

Hi ha un proverbi llatí que diu: *Naturam expellas furca, eousque recurret*. L'empaites fora de casa, a cops de forca, la naturalesa i ella tossuda en tornar-hi fins que se't fica dins i es fa mestressa. Vetaquí el que els ha passat als incommensurables soviets.

!No més propietat! Fora la propietat! !Mori la propietat!

Però entretant, el curiós investigador de la indigestíssima legislació sovieta troba que missenyora Propietat, tutelada per Madona Natura, va prenent posicions. Sí, lector amable, encara n'hi ha de propietat a Rússia. No dic: ja n'hi torna a haver, perquè no ha desaparegut mai. Però podriem

dir: cada jorn que passa n'hi torna a haver més.

Heu's aquí alguna mostra:

a) Les finques urbanes queden sense confiscar. Fins en els decrets on s'assenyalen limitacions als propietaris es fa al·lusió al pagament de lloguers.

b) Les petites finques territorials dels cosacs i dels soldats també s'han esmunyit de la confiscació.

c) Els tenedors de títols del Deute públic fins a 25,000 rubles en cobren la renda.

d) Es reconeguda la propietat dels Bons del Tresor, encara que declarats aquests infructífers i convertits en paper moneda.

e) Son considerats intangibles els dipòsits de les Caixes d'Estalvi.

f) Es admesa, en general, la propietat privada fins a un màxim de 10.000 rubles.

g) Encara que abolida la successió testamentària, els parents necessitats del difunt tenen dret a una pensió a càrrec de la herència: de vegades aquesta passa íntegra a ells: poden, demés, ésser afavorits amb impositcions a les Caixes d'estalvi a favor seu.

h) En ordre a la propietat industrial, queden de propietat particular les indústries que no arriben a un determinat capital social, que és d'un milió de rubles per als establiments metal·lúrgics, elèctrics, mecànics i les fàbriques d'anilina; de mig milió, per algunes indústries tèxtils, i per les fàbriques de vidre, ceràmica, cuirs, ciment, carburó de calci; de 300,000 rubles per algunes de tabac i les de paper.

i) Als propietaris de les terres confiscades s'els reserva una pensió, vitalícia o fins a la major edat segons els casos.

j) Afegin-hi que per imperícia o feblesa dels agents executius, o per no trobar-se de vegades qui volgués fer-ne; per resistència també dels posseïdors, les lleis confiscadores, fins atenuades i tot, han restat en molts casos incomplides.

k) Agreguem-hi, demés, que els camperols que han pescat quelcom de la confiscació i distribució consegüent de les terres, ara s'hi troben bé amb el tros que els ha tocat, i s'en creuen amos, i ni tant sols sospiten que no puguin deixar-los als seus fills. (1)

Rés! El que deiem. Missenyora propietat va

(1) Manllevem aquestes dades al advocat italià Francesc Giannatasio, en el seu article «Il sistema della proprietà nella legislazione comunista della Russia». («Rivista Internazionale di scienze sociali e discipline ausiliari», Juliol, 1920).

prenent posicions. Madona Natura es defensa.

Jo hi tinc una fe cega en Madona Natura, que és sempre amiga fidelíssima i defensora invencible del bon Deu i dels homes de bona voluntat.

Jo, per la propietat, no tremolo! Prou la defensarà Madona Natura!

Ara... pels que n'abusen (n'hi ha) de la propietat... Conto que no van pas bé, si en ella confien. ¡La tenen ofesa!

J. M. LL.

El 1.er de Maig i la Festa del Treball, segons els Sindicats Cristians i Lliures de Bèlgica

La Conferència General dels Sindicats Cristians i lliures de Bèlgica, va acordar el dia 16 de Març de 1920 la següent Ordre del dia:

TENINT EN COMPTE:

- 1.—Que la celebració de la Festa del Treball, com a factor del progrés de civilització i benestar material i moral, ha de tenir un origen cristià directament derivat dels ensenyaments de Crist, ennoblidor del Treball.
- 2.—Que durant el període de floreixement del règim corporatiu de l'Edat Mitja, els oficis celebraven llur festa patronal, i que en moltes professions encara celebren, amb tot i les tendències materialistes dels temps actuals.
- 3.—Que la vulgarització dels ideals socialistes entre els obrers ha tingut com conseqüència el combatre la dignitat cristiana del Treball i proclamar el primer de Maig com la festa del Treball, la qual tingué en el seu començ un caracter senzillament revolucionari.
- 4.—Que no son pas les doctrines econòmiques del socialisme, sinó els ensenyaments de l'Església els qui exalten el valor moral del Treball, aquests ensenyaments que prescriuen el Treball com un deure moral i social per tots i que garanteixen el dret d'existència en una societat organitzada sobre bases cristianes.

ACORDEM:

- 1.—Que mentres el socialisme calumniï el nostre nobilíssim moviment sindical cristià amb la finalitat d'atiar l'odi dels seus adeptes contra el cristianisme, no podem celebrar amb ell una comú festa del Treball.
 - 2.—En conseqüència, els obrers cristians han de conservar en l'homenatge al Treball, l'origen cristià del mateix i commemorar amb pregona reconeixença la carta cristiana del Treball, la «Rerum Novarum», apareguda el 15 de Maig de 1891, que assenyala, avui més que mai, els camins pels quals la justícia humana i el veritable amor als demés donaràn a la qüestió obrera l'única solució possible.
 - 3.—En els llocs on els obrers cristians puguin treballar, no han de preocupar-se de la festa socialista del Treball. Els poders públics, així com els patrons, no deuen doblegar-se a les exigències dels socialistes ni reconèixer una festa de partit com dia de descans pels seus subordinats.
 - 4.—Totes les Federacions Nacionals i Regionals, i les Seccions locals afillades a la Conferència General dels Sindicats Cristians i Lliures de Bèlgica, han d'observar les conclusions presents.
- La diada de l'Ascensió es considerada per la C. G. dels S. C. i Ll. de Bèlgica com l'anyversari de l'Encíclica «Rerum Novarum».
- Totes les Federacions i Centrals afillades totes les Federacions Regionals, tots els Sindicats cristians locals, organitzaran en aquest dia el major nombre possible de festes.
- Aquests acords seran comunicats a tota l'organització sindical cristiana de Bèlgica.

LE BUREAU EXECUTIF.

(Del «Rapport Général sur le Mouvement Syndical Chrétien en Belgique, depuis l'armistice jusqu'au 31 Mars 1920».—Imp. «Veritas», Thérésiennes, 13, Gand).

EL SALARI

El salari depén d'un contracte. El caràcter de llibertat d'aquest contracte estableix una diferència essencial entre l'assalariat i l'esclau. L'esclau rebia la remuneració que el seu patró volia donar-li; l'assalariat reb la retribució convinguda; pot cercar un patró que li ofereixi un salari més aventatjós. No hem de dir, doncs, que el salari és una injustícia i un signe d'esclavitud. Pot suprimir-se el règimen del salari, si és que algú coneix una forma més factible de remuneració del treball, però no pot dir-se que és una injustícia social que l'obrer cobri un salari.

L'assalariat té el dó preciós de la llibertat. Pot adoptar un ofici més remunerador, cercar un patró més magnànim i traslladar-se a altres terres.

L'assalariat pot esdevenir propietari, tenir casa pròpia, adhuc un petit patrimoni. Viu amb la seva família, amb els seus fills i té els mateixos drets que els demés ciutadans. On és, doncs, l'esclavitud?

El patró si bé és veritat que li dona un salari, no té sobre d'ell cap dret. L'obrer és lliure com els demés homes. Es clar que vé obligat a obeir el patró, però aquesta obediència no significa esclavitud, car no son únicament els obrers els que están sota la tutela d'una autoritat o d'un superior. No hem de confondre la obediència amb el servilisme. L'obeir no es cap cosa indigne. Llibertat, propietat, família, son aquests els grans bens que la Iglesia ha donat als obrers, esforçant-se en abolir l'esclavitud. Algunes vegades el règim del salari té alguna semblança amb l'esclavitud. Quan certs industrials dominats per l'egoisme, consideren l'obrer com un instrument de producció, i abusen de la força del capital, bandejant les lleis de la justícia i de la caritat. La sed de riqueses i la manca de lleis protectores del treball, és la culpa moltes vegades, de que els obrers guanyin una soldada misèrrima i que treballin en tallers infectes. Però això no és degut al salari, sinó a l'egoisme dels homes.

L'obrer amb el seu salari deu procurar-se la manutenció, el vestit, l'habitació, un honest esbarjo i un petit estalvi per a les eventualitats de la vida i per la vellesa.

Lleó XIII diu en la seva magna Encíclica que per justícia natural els patrons, en fixar el salari deuen tenir en compte si aquest és suficient per a satisfer les necessitats de

l'obrer. No deuen imposar-se salaris, l'acceptació dels quals, significa un suïcidi.

La prostitució és certament una qüestió moral, però és també una qüestió econòmica. Doneu a tots els homes els mitjans necessaris per a viure folgadamente, i combatireu el vici i la prostitució.

Cal, doncs, millorar els salaris però no ferlos desaparèixer i si assagem altres procediments de remuneració, no diguem que el salari és una injustícia.

Prometre coses que sabem que son molt difícils de conseguir, és una follia. Perfeccionar un sistema defectuós i adaptar-lo a les necessitats modernes, és una cosa molt prudent i digne de lloança.

Fem servir els mirallets per a caçar aloses però no per a caçar obrers.

Diguem la veritat per crua que sigui, car els enganys no han servit mai per fer triomfar una causa justa.

EL 21 DE FEBRER, A VIENA. SOLEMNIAL CONFESSIÓ DEL FRACAS DEL COMUNISME

El dia 21 de Febrer de l'any present, a Viena va reunir-se un Congrés socialista en el qual van pendre part: deu delegats de Alemanya; cinc d'Anglaterra; cinc de França; nou de Iugoeslavia; dos de Letonia; onze d'Austria; cinc de Romania; vuit de Rússia; sis de Suïssa; vuit de Xec-eslovaquia; i quatre de «Poale Sion» (jueus).

En aquest Congrés va quedar constituïda la IV Internacional.

I en la solemniat sessió d'inauguració, el President, el socialista francès Longuet, digué:

«Si ens haguéssim unit a Moscou, ni forem en aquesta sala ni hauriem tingut divergències amb en Trotsky, car en aquestes hores viuríem sota la dictadura russa. No, *no volem ésser esclaus*. Si Lenin i Trozky posen en pràctica el principi «Divideix, i vencerás», com abans el proclamà el czarisme, nosaltres ens afillem al lema de Marx: «Unim-nos per a vencer».

Així mateix, Kunfy, delegat hongarès, va confessar el fracàs del Comunisme al seu país, dient: «La dictadura del proletariat ha fracassat; la revolució no triomfarà mai a Hungría mentre s'inspira en aquests principis».

Col·loqui sentimental

Desvetllament

Ara que els rosers son florits i el cel és inundat de llum, plaume allunyar-me de la ciutat tumultuosa amb un llibre per amic. Dessota la volta florida dels arbres hi fa de bon reposar... El cor s'ompla de pau i us sentiu tan fonament espirituals que la carn esdevé càrrega feixuga. Voldriau viure en un mon superior, ideal, en el qual fossin inconegudes les impureses de la vida. L'hivern ens havia entristit l'ànima, però heu's aquí que ha arribat la primavera i s'han esvaït les boïres, s'han desfet les neus de les altes muntanyes i els boscos s'han omplert de cants d'ocells i de remors de fulles.

Cada matí passo una bella estona sota la verdor dels arbres d'un bell jardí. Aquest jardí es plè de rosers i de geranis i les campanetes s'enfilen paret amunt com si volguessin copsar la llum dels cels. L'aigua del brollador cau feta polsim damunt les plantes i el sol li dona reflexes metàl·lics. Cada matí el jardí s'ompla de mainada. Els infants hi juguen amb les galtes enceses i els ulls brillants. Xisclen com un vol d'ocells i fan salts i cabrioles damunt l'arena blanca i polida.

Bella cosa és veure jugar els infants sota d'un cel blau, voltats de flors i de fullatge. En un dels bancs del jardí cada dia hi seu un home d'aspecte malaltís. Mira embadalit els infants com corren i somriu tristement... De vegades els crida per acaronar-los, però els infants fugen esporuguits. Té els ulls tan tristos i el rostre tan esblaimat que esfereix... Sembla un espectrel. Els crida tot enternit i endevinant la seva por, deixa de cridar-los.

Heu's aquí un home ben estrany! És un home malalt o bé és un home foll. Un dia la curiositat m'hi va fer atansar i una mica esporuguit li vaig parlar. Tenia una veu feble i tremoladissa. Vaig comprendre de seguida que el pobre home volia conversar i vaig seure al seu costat. Els infants em varen mirar un xic astorats.

—Sembla que us agrada la companyia dels infants?

—Molt, respongué. Son el meu consol i la meua alegria. Dels homes ja no n'espero res...

—Tan desil·lusionat esteu? Per què feu aquest posat tan trist?

—Perque l'alegria ha fugit del meu cor, respongué tristement!... Quan tenia vint anys tot el mon era meu!... Passava la vida diver-

tint-me bojament. Sentia una febre que em consumia...

Vaig abandonar la casa dels meus pares per anar pel mon cercant la felicitat i vaig portar una vida de disbauxa. El plaer era el meu idol.

—Es possible? Vareu preferir anar pel mon a la ventura, com un home sense llar i sense pàtria, que viure al costat dels pares? I vareu trobar un amic millor que el vostre pare i una dona que us estimés tan dolçament com la vostra mare?

—No; vaig trobar unicament enganys i falses.

—Ah! voliau cercar la felicitat lluny de la llar, sense tenir en compte que el veritable amor, es l'amor de família. Oh! el goig de menjar en una mateixa taula, partir-se el pa, i reposar sota una mateixa teulada...

—Certament no hi ha altre goig com aquest. He anat pel mon escampant llàgrimes i dolors. I ara sento dintre meu, el clam esgarrifós de les víctimes... no soc vell, però tinc el front solcat d'arrugues i s'ha extingit en el meu cor el foc de la joventut... He tornat a la llar i l'he trobada buida. Els pares son morts. I ara em trobo sol, desamparat, i no tinc un cor amic que glateixi prop del meu. Jo voldria emportarme'n a casa aquests infants que juguen sota del sol pera que portessin a la meua llar trista i solitària una mica de claror... Jo voldria posar els meus llavis en la vermellor de les seves galtes enceses i i estrenye'ls fortament contra el meu pit. Jo voldria fer-los riure, fer-los cantar i així dintre de la meua llar tenebrosa hi ressonarien els seus cants i les seves rialles que tenen vibracions de cristall. Tinc fam d'amor. Ara m'adono que no he estimat mai. Les passions ofegaven l'amor. Voldria arribar a casa i trobar-hi una dona honesta que m'ajudés a pujar el calvari de la vida... La meua llar es fosca, tenebrosa i plena de pecats... Vos trobeu la vida alegre, veritat? Doncs jo la trobo trista. Els arbres han florit, però no han florit per mi. El cel és blau i lluminós i jo el veig enfosqueït. Perqué jo no veig les coses alegres com els demes homes?

—Perqué porteu la mort a l'ànima, veig respondre interrompent-lo.

Teniu l'esperit mort. Els ulls ens brillen no per la llum que copsen del cel, sinó per la llum que portem a dintre. La llum s'ha extingit i ara en la vostra ànima hi regne les tenebres.

—Així, doncs, no cal que esperi ja res d'aquest mon?

—Redreceu-vos. Ompliu el vostre cor de

pau, desvetlleu el vostre esperit, reconcilieu-vos amb Deu i tornareu de nou a ser feliç.

—No; jo he nascut per a sofrir...

—Això no es cert. El fatalisme no ha estat mai una concepció cristiana. La felicitat i la dissort ens la fem nosaltres mateixos... Si voleu ésser feliç de vos depen la felicitat.

—Però es possible que pugui viure tranquil?

—Certament que sí. Us heu deixat dominar per les passions i aquestes han de superdir-se a la raó i al seny. L'home ha de tenir un ideal. Encara que no mes fos per egoisme, hauriem d'ésser bons, car els que obren malament no viuen tranquils.

Sigueu forts, no us deixeu aplanar pel dolor... Obriu el cor a l'esperança.

—Oh! com us agraeixo aquestes paraules de consol, em va dir estrenyent-me les mans. Sembla que dintre meu hi hagi penetrat un raig de sol... Teniu raó! Encara puc salvar-me...

Els infants seguien corrent i xisclant pel jardí. El sol brillava intensament en la blavor del cel.

El desconegut s'alçà del banc, em donà la ma i em mirà amb una gran dolcesa... Abans d'allunyar-se girà el cap i em va saludar amb un somris... Jo vaig sentir en les meves galtes la fredor d'una llàgrima...

BELLESGUARD.

CATEQUISTICA SOCIAL

EL DRET DE PROPIETAT

5.—LA QUI CORRESPON, SEGONS EL CONCEPTE CATOLIC, EL DRET DE PROPIETAT?

A tothom: en el sentit de que tothom pot adquirir-la, per mitjans lligítims. En altres termes: tothom té dret innat d'arribar a ésser propietari. Ningú pot posar obstacles o trabes a la actuació d'aquest dret, si no és a títol d'un altre dret prevalent.

Cal distingir entre dret a la propietat i dret de propietat. El primer correspon a tot home, de naixença; és innat, no s'adquireix. El segon és adquirit. El primer és una aptitud o capacitat natural, una, potencialitat d'apropiar-se les coses. El segon és l'actuació d'aquella potencialitat, és ja l'apropiació i la facultat de disposar de les coses que de la apropiació resulta.

6.—L'APROPIACIO DE LES COSES ¿NO IMPORTA LA FACULTAT D'USAR I DISPOSAR D'ELLES AMB EXCLUSIO DELS DEMÉS? I SI ES AIXÍ, COM POT AVENIR-SE AMB LA DESTINACIO DELS BENS MATERIALS A LES NECESSITATS DE TOTS?

Es cert que la apropiació porta una facultat de disposar de les coses amb exclusió dels demés. També és cert que els béns materials van destinats a satisfer la necessitat de tots els homes. Un ordenament social en el qual,

sistemàticament, quedessin alguns homes desatesos en les seves naturals necessitats fora condemnable. Però l'ordenament social a l'apropiació, en sentit cristià, no dona una no enclou aquest desordre.

Per una banda s'ha d'observar que si bé les coses de l'univers han sigut creades per a satisfer la necessitat de tots, d'això no s'en segueix que totes les coses siguin de tots. S'en segueix, no més, que l'home pot apropiarse les que no es trobin previament apropiades i servir-s'en; i que si li cal, segons el grau de necessitat, hauràn de permetre-li que es serveixi de les que tenen apropiades els seus pròxims, i els més pròxims amb major obligació.

Per altra banda, s'ha de tenir present que la apropiació, en sentit cristià, no dona una facultat qualsevulla de disposar de les coses apropiades, una facultat absoluta, ilimitada, plenament arbitrària; sino una facultat ordenada, regulada, limitada, condicionada. El que regula, limita i condiciona la facultat de disposar, nascuda del fet de lligítima apropiació és, principalment: a) la llei moral; b) la necessitat d'altri. No eixint-se ningú de les normes que aquests dos reguladors fonamentals del dret de propietat assenyalen a l'us de la apropiació, quedarien sempre suficientment ateses, i de la millor forma possible, en la societat dels homes, tals com de fet existeixen. Ano d'homes ideals, que ni han existit, ni mai existiràn, totes les veritables i lligítimes necessitats del major número possible.

El terrorista i el jugador

Que el terrorista es l'enemic de la Ciutat prou i massa que ho saben tots. Però molts no volen veure que estem sofrint l'imperi d'un altre enemic no pas menys agre: el jugador.

Mai s'havia vist tanta sang pels carrers, però mai s'havia vist tant joc, ni tants diners a les taules de «recreu». Hi ha una íntima relació en aquestos fets, i en l'ordre providencial, l'un apareix com la sanció de l'altre: el terror i ses víctimes son tal volta la punició divina a la ciutat obcecada que fa triomfar el joc i les orgies.

Verament, crida la venjança de Deu cada mes aquella llista del repartiment dels diners del joc entre centenars d'associacions piadoses i benèfiques, de sants hospitals, assils, breçols, obres religioses posades sota l'advocació divina, dirigides i portades per persones eclesiàstiques, que no gosen refusar l'or ple d'infàmia recollit a la taula del delictes. Certament, sembla que mercès al Dr. Guillaumet, ben aviat s'acabarà aquest escandalós espectacle de que cobrin del joc les associacions religioses. Mes, no per això s'acabarà el joc. Els diners bruts aniràn a institucions neutres, i vet'aquí.

El pecat està en haver dat al joc beligerància de cosa lícita amb la qual l'autoritat no es desdenya de pactar, i participar-ne dels beneficis. Que hi fa que després aquestos beneficis s'esmercin per al bé públic, si el mal que hom permet es cent vegades mes gros que el bé que es fa.

El terrorisme conté molta més malícia del que la gent pensa: perquè no es tracta pas de dues colles de gent esperitada que s'ha jurat l'extermini recíproc i es maten com a feres. L'espaventós es que les dues colles tenen abassegada la massa obrera, i la meitat dels treballadors va amb uns i es solidaritza amb les malifetes dels uns, i l'altra meitat es fa solidaria de les malifetes dels altres. I que avui no es possible treballar a cap ofici ni a cap indústria sense pagar tribut als uns o als altres, tribut esmerçat en el manteniment dels terroristes.

Doncs el joc es així mateix. No es tracta d'una colla de senyors que juguin i es malversen els seus cabals. Es tracta d'una indústria fortament lucrativa que agabella

molta gent I MOLTS CAPITALS, distreta aquella, i robats aquestos, de les activitats del treball honest. I penseu que una part immensa de nostra ciutat hi està solidaritzada. Als cassinos tolerats, que son els mes aristocràtics de la ciutat, perteneix ço que s'en diu, no se pas si exactament, «el bò i mellor», i dels quals, segons copio d'un diari que celebrava això mateix que jo combató, «formen part les persones mes acabalades que viuen a Barcelona, grans rendistes, grans propietaris, grans industrials, grans comerciants, etc.»

Considereu, lectors, el mal gravíssim que els comerciants, industrials banquers i rendistes, formin part de cases de joc i juguin ells mateixos. Considereu si aquestos senyors que juguen, deixen jugar o veuen amb indiferència el jugar dels seus col·legues i consocios, s'en han de preocupar gaire dels problemes socials, de les punyentes questions obreres i del treball. Considereu, en tot cas, amb quina consciència, amb quin esperit de justícia hi han de pensar, si hi pensen.

I considereu les repercussions dels alta-baixos del joc a la estabilitat de les cases industrials, en el pa dels obrers i dependents, i en la economia tota, per l'engranatge mercantil i financer. Quantes vegades ha passat que comerciants i fabricants es veuen en seriós perill per que un deutor fa bancarrota per haver-se jugat els cabals. Vet'aquí el fruit d'aquesta caritat *sui generis*: el pa dels assils es robat a les cases honrades.

Altres consideració a fer, es la prostitució de l'autoritat. Perquè, amb, quina força moral, amb quina energia pot perseguir els terroristes un poder públic que ha confessat sa feblesa pactant amb la gent repugnant i aviciada que era obligació seva perseguir?

I si cal apoiar-se en la part d'opinió que s'en diu gent d'ordre, per a l'acció justiciera i pacificadora, quina solidesa tindrà aquest apoi, si la gent d'ordre està corcada de dins per tots els vicis?

Ho veieu, en que consisteix la funció de govern en el país on allò passa: tot es resumeix en deixar fer. Deixar fer als jugadors i deixar fer als homicides: una temporada els d'un color, altra temporada els de l'altre.

La veieu la relació íntima entre els dos grans flagells que fuetegen nostra ciutat i nostra terra i tota Espanya?

R. RUCABADO.

Refusem per un igual el lliberalisme anticristià i el socialisme d'Estat; nosaltres no volem que l'Estat abdiqui els seus deures socials, ni volem que'l meteix absorbeixi totes les forces vives del país. caient en el despotisme.

(COMTE DE MUNT.—Discurs de clausura de l'Assemblea de l'Obra dels Círcols Catòlics 1884).

EL PRODUCTOR OBLIDAT

—Recordeu-vos, fills meus, que només soc Jo qui fa ploure i
germinar les llavors.

¿Ningú propietari? No.

¿La major part possible propietaris? Sí.

Heu's aquí una diferència fonamental entre el socialisme i el catolicisme social, en ordre a la propietat: el socialisme vol que ningú sigui propietari; el catolicisme social desitja que ho siguin el major nombre possible d'homes.

El socialisme va pels camins de l'abolició de la propietat, cosa impossible ja que està en contradicció amb la naturalesa dels homes. El catolicisme busca els medis legals per a que la gran propietat sigui dividida, per a que sigui conreuada la que està erma, i per a que la mateixa arribi a totes les famílies constituint així un patrimoni familiar mínim, irreductible.

La manera de defensar la propietat privada dels seriosos atacs de que avui és objecte consisteix en multiplicar-la, en fer-la arribar al major nombre possible d'homes, en retornar-la al seu destí primari que es el de servir de base a la família. Així, diu Mr. Lemire, la propietat assegura a la família: primer, la seva *permanència*, passant de pares a fills, durant tant com la família mateixa, donant-li arrels en un lloc determinat de la terra, posant-la a cobert de tota contrarietat econòmica; segon, la seva *dignitat*, ja que allavors la propietat deixa d'ésser un senzill instrument de lucre, de ganància, per a convertir-se en la base de defensa de la família, corrent així tota la distància que separa el negoci de una funció social de les més nobles; tercer, la *fecunditat*, de la mateixa terra, ja que la terra dividida pot ésser conreuada amb més cura, i pot produir molt més, així com la casa habitada pels seus amos és millor conservada, i es va millorant i embellint poc a poc.

El patrimoni familiar, inembargable, intransferible lucratiu, és avui una necessitat i constitueix una de les aspiracions de tots els homes que senten aspiració cap a una societat més justa, encara que sense destruir les bases i fonaments de l'ordre social veritable.

I és clar que aquesta aspiració ha d'ésser irrealitzable a Espanya mentre la meitat del territori nacional estigui en mans de gent que no el fa produir. Heu's aquí, segons les

dades oficials darreres, la distribució del territori espanyol:

Terres sense conrear.....	24,055	hectas.
Conreu de cereals i llegums,	16,295	»
Vinya i olivers.....	3,500	»
Altres conreus.....	2,650	»
Rocatges	3,969	»
Total.....	50,450	»

I això es degut, en la gran majoria de casos, a exemples com el següent, segons una conferència del senyor Ossorio Gallardo, al Hotel Ritz, de Madrid, en 1919: «A Cadiz, els estats dits del Castellar ofereixen el trist espectacle de cultivar 1,000 hectàries en una extensió de 16,000 de terres conreables. Les 15,000 ermes, sols produeixen llagosta abundant per inundar les terres immediates. Demés, en tota la província hi ha 6,000 hectàries dedicades ala cria de braus.»

Província de Córdoba. En el terme de Bélmez hi ha 4,000 hectàries destinades a vedats de caça; a Hornachuelos, hi ha quaranta i set mil setentes hectàries dedicades al mateix sport; a Obeje, 10,106 hectàries; a Villaviciosa, 16,370; i a Córdoba mateix, 3,460 pel cultiu de braus».

I el mateix podríem afegir pel que es refereix a la província de Sevilla, i en general, a tota la regió d'Extremadura.

¿Seria atemptar contra la propietat el fer que aquesta meitat de territori nacional es convertís en territori de cultiu? El doctor Llovera diu: «Sens arribar a la confiscació de béns ni a fixar tampoc directament un límit a l'extensió de la propietat, pot una llegislació savia impedir l'acumulació viciosa mitjançant un sistema tributari que eximeixi de l'impost de successió a les finques de poc valor, fins a un límit prudent; que estableixi l'impost progressiu damunt la renda, convenientment aplicat a la grossa propietat, gravant oi més, els articles de luxe i superfluitat, concedint exempció als de consum més necessari, i deixant un minimum oportú de renda agrícola lliure de tota contribució».

I evidentment, sens això, no arribarem mai a l'establiment del patrimoni familiar, d'aquest patrimoni tant necessari i que tant bons fruits dona arreu del món, especialment als Estats Units, com veurem en un segon article, ja que la materia és molt interessant, ¿no t'ho sembla, amic llegidor?

Antoni M. VIDAL.

ELS LLIBRES NOUS

PREGUEM ALS AUTORS I ALS EDITORS QUE VULGUIN QUE DONEM COMPTA DE L'APARICIÓ DE LLURS LLIBRES EN AQUESTA SECCIÓ, QUE ENS REMETIN UN EXEMPLAR.

M. A. Landau-Aldanov. — *LENINE*. — *Bibliothèque d'Histoire Contemporaine*. — Jacques Povolozky et Cie. — Rue de l'Eperon, 12. — Paris.

El director de l'Ivestia, portaveu oficial del govern dels Soviets, M. Steklov, digué que el programa de Lenin era el d'un anarquista aspirant a ocupar el trono vacant d'En Bakounine, i en concepte de l'autor de l'obra, la nota bibliogràfica de la qual estem escrivint, el bolchevisme es un fill il·legítim del marxisme i de l'anarquia, essent per tant el fruit del creuament de les idees d'en Marx amb les utopies d'en Bakounine, un fenomen híbrid, avorrible per lo monstruós i impotent per tant de portar en ses entranyes cap germen fecundant.

En tres parts ve dividit aquest llibre. La primera va dedicada a l'estudi de la personalitat d'En Lenin en tots els caires que la mateixa pot oferir. La segona i la tercera són un assaig de filosofia social.

En la Revolució Russa el període de Lenin marcarà el moment de la màxima depressió de la mentalitat humana de nostres temps, dibuixant-se la seva silueta en mig d'aquest, amb un fort relleu i com encarnant i sintetitzant emblemàticament tota la avorrible tirania. Perçò sobre la seva neroniana persona que de mica en mica esdevindrà llegendària, a l'estil de la de Pere el Gran, encara que en un concepte ben contraposat, s'hi concentrarà la curiositat de les vinents generacions. Les que en mig de tot, es difícil considerar aquest període de la revolució russa prescindint del tirà que la mena i que dintre l'Història de Rússia, es qui més influència hi ha exercit.

Lenin, altrament, no es pas de la raça dels herois, acostant-se més aviat a la dels arrivistes. Descendent d'una antiga família noble i fill d'un alt funcionari del Ministeri d'Instrucció Pública, del govern del Czar, nasqué a Simbirsk el 10 d'Abril de 1870. Graduat de Llicenciat en Lleis a l'Universitat de Petrograd es dedicà tot seguit a l'ofici revolucionari, en el que tampoc excel·lí notablement. Sofrí alguns exilis, de l'últim del qual tornà a sa pàtria en plena revolució. Empes per la sort i l'audàcia i per dots de govern, fins llavors desconegudes, arribà al lloc que avui ocupa i que el constitueix en el personatge preeminent de tota la revolució russa. Les dades biogràfiques que dona l'autor

d'aquesta obra, les ha tret segons manifesta de l'obra publicada a Petrograd per M. Zinoviev. (N. Lenine W. J. Oulianov. Petrograd, 1918), biografia escrita en un tò de beata admiració, que fa exclamar a Landau-Aldanov, que es ben cert que cada Don Quixot té el Sancho Panza que es mereix.

Al parlar del valor científic de Lenin, el compara amb el Califa Omar, que volia cremar la Biblioteca d'Alexandria; tot considerant que la vinguda al poder suprem de Rússia d'un home com en Lenin es un perill per a la civilització, evidentciant-se la seva total carència de cultura filisòfica en la pàgina 41 de l'obra que ressenyem, en la que l'autor manifesta estar assabentat que en Lenin estudià tota la filosofia burgesa ¡sic! en sis setmanes, espai de temps que hi consagrà en la Biblioteca Nacional de París.

La segona i tercera part, són segons hem ja manifestat un assaig de filosofia social a on s'exposen principalment les idees de Marx, Bakounine, Sorel i Jaurès.

El sentit general amb que està escrit el present llibre, ve sintetitzat en el següent paràgraf: «La revolució russa de 1917, fou un bé, perquè enderrocà un dels més nefastes despotismes de l'Història. La revolució alemanya fou també excel·lent, perquè substituï a l'absolutisme de Guillem II, un règim de llibertat republicana. Però la revolució bolchevista i la de Spartacus han estat uns veritables desastres i uns repugnants fets criminals, car han sigut dirigits contra règims fonamentals de la sobeïania popular que poseeixen totes les garanties possibles per a la lluita de las idees i tendències.»

Landau-Aldanov, autor d'aquest llibre, pertany al partit socialista-treballista, dirigit per Miakotine i Tchaïkousky, aquest últim, cap del govern rus d'Arkangel; partit que propugnà la formació de «l'Unió per a la regeneració de Rússia.»

En l'anatema d'en Kantsky al bolchevisme, el lector hi pot sumar aquest nou vot, doblement avalorat, si es considera la nacionalitat russa de l'autor i la seva filiació social treballista.

F. MANICH.

Advertència.—En el nombre anterior, la nota bibliogràfica aparegué per error d'impremta, modificada; el verdader títol de l'obra ressenyada es el següent: *Communisme et terrorisme*. — *Contribution a l'Histoire des Révolutions*, etc.

Ens creiem en el deure, també, d'advertir als lectors, que en aquesta secció no es proposen ni se suposen, sino solament s'exposen les teories dels llibres bibliografiats.

D'ací d'allà

«La Guerra Social».

«La Bandera Roja».

«La Tercera Internacional».

Heu's aquí els títols dels tres portaveus del novíssim partit comunista espanyol, la sortida dels quals s'anuncia... però no es diu el dia que plegaran, i no ho diuen perquè segurament un dels tres morirà abans de naixer.

¡Son molts periòdics per a tants analfabets amb que comptarà el Partit Comunista!

El Comunisme ha mort arreu del mon. A Rússia ha finit en una tirania insoportable.

A l'Hungria va acabar... emportant-se'n els diners en Bele-Kun.

Tant sols a Italia fa de les seves; i a Espanya sembla que vulgui totjust començar.

Fixeu-vos que ni a Bèlgica, ni a França, ni a l'Anglaterra, ni a Alemanya, etc., el comunisme ha pogut arrelar.

¿Qué ho fá?

Recordo... recordo...com si algun cop haguess llegit que Italia i Espanya eren les dos nacions occidentals d'Europa que comptaven, ¡desgraciadament!, amb un major nombre d'analfabets.

L'Indaleci Prieto és el diputat que enraona més al Congrés.

I això té una explicació molt senzilla, ja que obeeix a que en Prieto ha d'enraonar quan l'hi ho manen alguns capitalistes del Nord d'Espanya; quan li ordena el Govern, aquest o l'altre, però el Govern; i... de vegades també, quan el partit socialista ho requereix. Però en aquest darrer cas, procura llançar la pedra i amagar la mà.

De tots els parlamentaris espanyols que darrerament han anat a Rússia, tant sols en Marcel·lí Domingo n'ha tornat entusiasmada.

I es que hi ha qui assegura que en Domingo no coneix Rússia més que per les pataques de pell de idem.

¡Bona, bona pell!

El senyor Guerra del Río, ha dit al congrés que un amic seu que desconeix el català havia estat escollit per a vigilar les tavernes, i es clar, com que no entenia la nostra llengua, era el mateix que si li diguessin llúcia. Ara ens expliquem perquè la policia mol-

tes vegades no està assebantada del que passa a Barcelona.

Es que no entén l'idioma.

Veritablement enyorem no haver pogut concórrer a la manifestació obrera madrilenya oficial del Primer de Maig, on tantes lliçons de ciutadania i civisme hauriem après.

Van concorre-hi les dues branquetes socialista i comunista i sembla que es prodigaren paraules afectuoses i alguna expressió més o menys contundent d'apreci fraternal.

El que, pobre, va tenir un desengany va ser el diputat senyor Besteiro, el qual en posar-se a parlar va ser interromput per un grupet que aixecava una bandera amb la següent llegenda: «Viva la internacional juvenil comunista». ¡Adeu, joventut! El catedràtic de la Central ja ha passat a l'edat maura, que es el pitjor lloc on podia anar a parar.

De totes maneres una cosa el pot consolar, i es que a un jove que es diu Don Trifón (i no és municipal ni empleat de quinta) que pretenia arengar-los, també el van esbrincar.

I és que dintre el comunisme
les masses emancipades,
lluiten contra l'eufemisme,
i no volen sè arengades.

Mireu el comportament dels homes directius de la novellament reixida Polònia.

El dia 3 d'aquest mes, aniversari de la Constitució de 1791, anaren el President de la República i el President de la Dieta a Czestochowa, amb l'objecte de jurar solemnement al Santuari nacional de la Verge del mateix nom, els Estatuts de la nova Constitució.

I això que tenen tan aprop el veinatge dels soviets; però és alló de cada casa és un mon i cal que les nacions facin lliurement la seva voluntat sense deixar-se influenciar per les corrents més o menys *universals*.

Vetaquí que en nom del Sindicat Unic és presentaren a cobrar una multa a un patró vaquer dos individus delegats; i quan esperaven saldar el compte es veieren agradits a trets, resultant, desgraciadament, tots dos ferits.

Es la primera vegada que un creditor es veu obligat a firmar, malgrat no percebre ni una pesseta del deutor: «He rebut de don Fulano de Tal...»

NOTICIARI

Inauguració a l'Institut de la dona que treballa.

—L'«Institut de la dona que treballa», organisme d'acció social femenina de la «Caixa de Pensions per a la vellesa i d'Estalvis», de Barcelona, va inaugurar solemnement, el passat diumenge, la «Obra de Assistència Mèdica i Subsidi Maternal».

La sessió es va celebrar al saló d'actes de la Caixa. Presidí el venerable Senyor Bisbe de la diòcesis, doctor Guillaumet, acompanyat dels senyors President de la Mancomunitat, senyor Puig i Cadafalch; el de l'«Institut», Exme. don Ramón Albó; el Director General de la Caixa, don Francesc Moragas i Barret i distingides representacions de autoritats i corporacions socials.

La senyoreta Maria dels Angels Mateu llegí una copiosa Memòria anyal de l'Institut, i parlaren després els senyors Moragas, Esquerdo, Rodoreda (Director tècnic de la «Obra d'Assistència mèdica»), Albó i Bastardas i el Reverendíssim senyor Bisbe. Després visitaren tots plegats els magnífics Dispensaris i Oficines instal·lades en els baixos del Casal de l'Acció Popular.

—Dècima assemblea de la Unió de Vinyaters, celebrada a Montblanch, els dies 30 d'Abril i 1 de Maig.

Ha sigut molt important. Heu's aquí les

Conclusions socials

1. Es absolutament inajornable la creació de Sindicats agrícoles, que acoblen en cada poble els agricultors, acollint-se als avantatges de la llei de 28 de Jener de 1906.

2. Els Sindicats agrícoles locals han d'actuar amb fermesa fins a elaborar mancomunadament els productes dels seus associats, repartint-se en seccions, entre altres de Cellers cooperatius i Caixes rurals. La Caixa rural com a base de la organització del crèdit agrícola.

3. Les comarques vitícoles de Catalunya determinaren els límits dintre dels quals es constituirà una Federació d'acord amb la llei esmentada, que aplegui els respectius Sindicats i defensi els interessos comarcals i treballi en propagar la facina cooperativa.

4. L'Unió de viticultors de Catalunya, ultra la seva organització actual, serà la Confederació de les Federacions vitícoles catalanes, fomentant amb tots els medis de que dis-

posi la creació de Sindicats agrícoles de vinyaters de Catalunya.

5. Els Estatuts de la N. V. C. es modificaran en vistes a la conclusió anterior, establint la Confederació Vitícola de Catalunya.

6. La Assemblea de la N. V. C. es modifica en la seva aspiració de que es doni una llei a favor de la associació obligatoria de tots els agricultors.

Conclusions tècniques

I. L'actual crisi vitícola és pot paliar, però no remeiar, per obeir a causes mundials.

En el nostre país aquestes crisis cal preveure-les mitjançant una bona organització de la producció vitícola.

II. El vinyater ha d'intensificar el conreu de la vinya fins el màxim possible de la seva producció i disminuir les despeses fins el mínim.

III. Els municipis han de desgravar els vins perquè el vinyater pugui vendre directament al consumidor, mitjançant les cooperatives.

IV. La Mancomunitat ha d'embaratir els transports i fomentar el crèdit cooperatiu.

V. L'Estat haurà de pendre immediata-ment les mesures següents:

a) Fomentar i subvencionar la cooperació.

b) Vetllar per la puresa del ví, tant en l'interior com a l'exterior.

c) Intensificar els ensenyaments i pràctiques enològiques.

d) Fomentar per tots els mitjans l'exportació del ví.

e) Embaratir les tarifes ferroviàries per als productes destinats a la viticultura.

f) Concedir una bonificació a les facines cooperatives en els drets que graven l'alcohol, i en anys de crisi com l'actual, facultar-les per a cremar el 50 per cent del ví, dels seus socis, amb franquícia.

—El reverend P. Conejos, S. J. ha donat cinc Conferències socials organitzades per la «Liga de Acción Católica de la Mujer» en el saló d'actes de la parroquia de Santa Anna; a les quals assistiren moltes senyores de les forces d'acció femenina catòlica-social de Barcelona. Tòt fa creure que han sigut de molt profit.

—El Governador civil de Barcelona ha enviat una Circular als alcaldes interessant-los, el mateix que als organismes industrials, per a que estudien ben bé les causes de la present crisi econòmica en aquesta regió a fi i efecte de informar urgentment al delegat regional de Estadística de l'Institut de Reformes Socials.

CATALUNYA SOCIAL SURT ELSS DISSABTES

Un any. 8 ptes.
 Sis mesos 4 »
 Cada número . . 15 cèntims.

ANUNCIS A PREUS ECONÓMICS

CARTERIA

REDACCIÓ

J. M. Veurem. — J. R. Tarragona. Està ben escrit però l'assumpte es un xic vell. — M. C. Va bé.

ADMINISTRACIÓ

F. S. A. Girona. — Mercès. Amb molt de gust establím el canvi. — J. V. Masroig. — Li enviém el número d'exemplars que demana. Efectivament, fem rebaixa als corresponents

Academia Cots

FUNDADA EN 1879. — C. ARCHS, 7, pral.
 (Travesía de plazas Santa Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA, ESENCIAL-
 MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra, Ortografía, Correspondencia comercial, Documentación, Prácticas de escritorio, *Mecanografía*. — Cálculo mercantil y Teneduría de libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluidas la *Banca y Bolsa*. — El Título de Tenedor de libros, previos exámenes por peritos y profesores mercantiles. *Clases especiales para señoritas*. — Practical School of Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos. — Taquigrafía. — Geografía comercial. Lenguáfonos.

INDUSTRIA MARCA CATALANA DEPOSITADA

GRAN CERERIA DE ANTONIO SALA

40 Calle de la Princesa 40
 Teléfono 428

BARCELONA

PRIVILEGIADO POR S. M.
 2 Grandes premios

BLANQUEO de Ceras en grande escala
 NUEVO SISTEMA AL VAPOR
 2 Diplomas de honor

FABRICA de Bujías
 Estearicas y transparentes

GRAN CERERIA

ESPECIALIDAD en cirios, blandones, habas, candelas y todo lo concerniente al ramo de cerería, elaborado con toda perfección al peso, forma y gusto de cada país en **CERAS PURAS DE ABEJAS** para el CULTO CATOLICO, y con buenas mezclas de varias clases y precios. «Sin humo, olor ni carbón.»

BLANQUEO DE CERAS en gran escala, puras sin mezcla.

CERAS AMARILLAS de todas procedencias. Cerecina, Perafina, Estearina, etc. etc.

FABRICA de BUJÍAS Estearicas y transparentes, blancas y colores de todas clases y varios precios. Cirios y blandones estearicos de todas dimensiones.

Casa fundada en 1858. Expediciones a todos los puntos de la Península y Ultramar.
 12 MEDALLAS DE 1.ª y 2.ª CLASE

Princesa, 40 ANTONIO SALA Barcelona

Teléfono, 428. A.

Se remiten notas de precios, y catálogos, gratis.

CONSULTORIO CLÍNICO
DEL
DR. R. JORDÁ MASIP

Tratamiento moderno de las enfermedades génito-urinares y cirugía
Condiciones especiales para trabajarse.

HORAS DE VISITA:
DE 7 A 9. TARDE.

BOQUERIA, 27 pr. 1. 2.º
Entrada: ALSINA, 3.

EDITORIAL POLÍGLOTA

PETRITXOL, 8. BARCELONA

SUBIRANA EDITOR PONTIFICI, PORTAFERRISSA, 14

ACABA DE SORTIR L'EDICIÓ ESPANYOLA
DEL «ANUARIO ECLESIASTICO» PER A 1921.

Además d'altres seccions d'interés general, publica la continuació del *Formulario Eclesiástico*, del doctor Antoni Tenas, completant-se així aquest important treball, que ha esset tan ben rebut pels capellans per els grans i útils serveis que la seva consulta presta.

Forma l'*Anuario Eclesiástico* un volum pulcrament imprés de més de 600 planas, abundantment il·lustrat, i aquesta obra ja tan popular entre els clergues i catòlics espanyols, ha d'assolir, sens dubte, en la present edició, un éxit igual al conseguit en edicions d'anys anteriors que han sigut justament elogiades per constituir la seva publicació, un lloable esforç en prò de la cultura catòlica de nostra pàtria.

Els senyors sacerdots subscriptors d'aquest periòdic tenen dret a obtenir-lo amb la rebaja de 2 ptes., o sigui, per 5 ptes., més 0'50 per gastos d'envío.

Llibreria SUBIRANA. Apartat 203. BARCELONA

LLET CONDENSADA

PROBEU-LA

UNA

VEGADA

ES LA

MELLOR

MARCA

“LA LECHERA”

304 (51 (46.71) Cor. fol.

INTERESSANTÍSSIMA

per a els senyors Rectors,
propietaris, pagesos, i Sindi-
cats Agraris, es l'obra del
P. CHALBAUD, S. J.

Sindicatos y Cajas Rurales

4.ª edició aumentada

Per demandes dirigir-se a
« ACCIÓN POPULAR »

Baix St. Pere, 1, 3 i 5
BARCELONA

ACABA DE SORTIR

LA QUARTA EDICIÓ NOTABLE-
MENT AUMENTADA DE LA

Sociología Cristiana

DEL

Dr. Josep Llovera, Pbre.

UNICA A ESPANYA, COM A
CLARA, COMPLERTA I CONCISA

SE VEN A LES PRINCI-
PALS LLIBRERIES I A

« ACCIÓN POPULAR »

PREU: 7 PESSETES

SERVICIOS DE LA COMPAÑIA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de la Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela-Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 16 de cada mes, para Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salidas de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4, de Cádiz el 7, para Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península, indicadas en el viaje de ida.

Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península, indicadas en el viaje de ida.

Línea Brasil-Plata.—Saliendo de Bilbao, Santander, Gijón, Coruña y Vigo para Río Janeiro, Montevideo y Buenos Aires, emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires para Montevideo, Santos, Río Janeiro, Canarias, Vigo, Coruña, Gijón, Santander y Bilbao.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen telegrafía sin hilos. También se admite carga y se expiden pasajes para todos los puertos del mundo, servidos por líneas regulares.

FRANQUEO CONCERTADO

Imp. La Hormiga de Oro Calle Nueva de S. Francisco, 17, Barcelona